

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Expedita Juris Divini, Natvralis, Et Ecclesiastici Moralis Expositio

Tamburini, Tommaso

Coloniæ Agrippinæ, 1665

Explicatio Decreti Clementis VIII. de casibus reservatis Regularium,
paragr. 2.

urn:nbn:de:hbz:466:1-40132

illorum verò Papalium (præter casus dictos Bullæ Cœnæ.) Idem P. Generalis voluit in dicto §. 1. concedere.

Hæc Quintanadueñas: quibus ergo non acquiesco; nam adverte (quod certè mirè minus advertisse Quintanad.) P. Generalem, dum dicto primo §. concedit, nostros Confessarios posse absolvere omnes Christi Fideles à prædictis Papalibus, loqui de Fidelibus secularibus, seu exterminis; nullo modo de nostris. De nostris enim loquitur paulò post, in eodem verbo *absolvo* §. 6. ubi, cum retulisset per Præpositum Generalem, vel per alios, quos ipse deputaverit, posse nostros absolvi ab omnibus casibus Pontificiis, exceptis quibusdam ibi videndis, addit, *Communicatur hæc facultas Superioribus, & iis, quibus ipsi commiserint.* Ecce, quomodo Pater Generalis restringit Confessarios nostros, dum eam facultatem, non concedit omnibus Confessariis, sed solum Superioribus, & iis Confessariis, quibus iidem Superiores concedere voluerint. Cum ergo tam distinctè P. Generalis loquatur in hoc §. 6. certè nostros, non comprehendere voluit in §. 1.

6. Et sanè mirum esset, si ejusmodi nostrorum simplex Confessarius non posset nostrum absolvere ab usurpatione alicujus rei contra votum paupertatis, quæ sit peccatum mortale quodcumque, quia hic est unus ex casibus nostris reservatis, ut infra videbimus, possit tamen eundem absolvere à sacrilegio, per quod noster effingeret Ecclesiam, eamque spoliaret, quia hoc peccatum est Pontificium, nec contentum in Bulla Cœnæ, & sic de similibus. Quod certè inconueniens ostendit à posteriore, doctrinam Quintanad. nulla esse ratione recipiendam.

§. II.

Explicatio Decreti Clementis VIII. De
Casibus Reservatis Regularium.

2 Junip. r. de Casib. refer. ini. I. Illud sic habet, quod inuenies tum in b Ordin. in b Ordinationibus Societatis. Soc. I E S V i. Sanctissimus Dominus noster, jam pridem & 4. de ca. accur. ate perpendit, & re ipsa cõperit, quod reservatio facultatis absolvendi Religiosos pauperes

à peccatis quibusdam gravioribus, nisi Superiores admodum prudenter, ac moderatè illa utantur, nonnullos infirmiores, qui interdum Superiori suo conscientia maculas detegere formidant, adducere posset in æterna damnationis periculum, & spiritualis remedii desperationem.

2. Quo circa, ut huic malo sanctitas sua opportune provideret, decrevit, ut nemo ex Regularium Superioribus peccatorum absolutiones sibi reservet, exceptis iis, quæ sequuntur, aut omnibus, aut eorum aliquot, prout subditorum utilitati expedire in Domino judicaverit.

3. Primò, Venescia, incantationes, sortilegia.

II. Apostasia à Religione, seu habitu dimisso, si ve retento, quando eo pervenerit, ut extra septa Monasterii, seu Conventus fiat egressio.

III. Nocturna, & furtiva à Monasterio, seu Conventu egressio, etiam non animo apostatandè facta.

IV. Proprietas contra votum paupertatis, quæ sit peccatum mortale.

V. Juramentum falsum in judicio regulari, seu legitimo.

VI. Procuratio, auxilium, seu consilium ad abortum faciendum, post animatum factum, etiam effectu non sequuto.

VII. Falsificatio manus, aut sigilli officialium Monasterii, aut Conventus.

VIII. Furtum de rebus Monasterii, seu Conventus in ea quantitate, quæ sit peccatum mortale.

IX. Lapsus carnis voluntarius, opere consummatus.

X. Occisio, aut vulneratio, seu gravis percussio cujuscumque personæ.

XI. Malitosum impedimentum, aut retardatio, aut apertio litterarum à Superioribus ad inferiores, & ab inferioribus ad Superiores.

4. Si quod aliud peccatum grave pro Religionis conservatione, aut pro conscientia puritate reservandum videbitur, id non aliter fiat, quam Generalis Capituli in toto Ordine, aut Provincialis in Provincia, matura discussione, & consensu.

5. Non liceat Superioribus Regularium Confessiones subditorum audire, nisi quando peccatum aliquod reservatum admisserint, aut ipsi mer spontè, aut proprio motu id ab ipsis petierint.

6. Superiores in singulis domibus deputent duas, aut tres, aut plures Confessarios, pro subditorum numero majori, vel minori, iugis sint docti, prudentes, caritate præditi, qui à non reservatis eos absolvant. Et quibus etiam reservatorum absolutio committatur, quando casus occurrerit, in quo eam debere committi ipse in primis Confessarius judicaverit.

7. Tam Superiores pro tempore existentes, quam Confessarii, qui postea ad Superioritatis gradum fuerint promoti, caveant diligenter, ne ea notitia quam de aliorum peccatis in Confessione habuerint, ad exteriorem gubernationem utantur.

8. Licebit tamen Superioribus determinare poenitentias graves quibusdam peccatis, etiam non reservatis, à Confessariis imponendas, quæ subditos ab ejusmodi perpetrandis cohibere possint. Atque, &c. Non obstantibus, &c. Datum Romæ apud S. Petrum 26. Maji 1593.

9. Hactenus Decretum Clementis VIII. quod deinde confirmavit Urbanus VIII. addens verba sequentia;

Sanctitas sua deinceps declaravit, ut si hujusmodi Regularium Confessariis casus aliquis reservati facultatem petentibus Superior dare noluerit, possint nihilominus Confessarii illa vice poenitentes Regulares, etiam non obtentis à Superiore facultate, absolvere.

Hæc ad verbum Clemens, & Urbanus, sequuntur aliqua verba, quibus eadem illustrentur.

SUPER ILLUD NUMERI

Primi.

Prudenter, & moderatè.

10. Quamvis supra dixerimus, Prælati Regularium pro suis Religiosis licere aliquid amplius reservare, quam Episcopis pro Sæcularibus suis; tamen maximè notanda sunt hæc verba *prudenter, & moderatè*, in quo vereor, ne aliqui Superiores ex nimio zelo maximè delinquant: sed hoc satis sit innuisse.

11. At si imprudenter, & immoderatè se gerant, licet (ut certum est) tunc peccent, validane erit reservatio? Respondeo, Validam puto, si cætera serventur, quæ sunt in memorato Decreto descripta, quia nulum verbum hic adest irritans factum; quo-

ad hoc, de quo hic quaeris. Et nota, hos undecim casus non esse eo ipso reservados, sed reservabiles. Sanè si eo ipso essent reservati, non diceret Pontifex, ut Prælati, vel omnes, vel aliquot sibi reservent.

SUPER ILLUD NUMERI

Secundi.

Aut omnibus, aut eorum aliquot.

12. Non negat Pontifex, posse omnes prædictos casus reservari à Prælati regularibus, idque esset sine Capituli consensu, sed statim addit (prout prudenter expedit) quod maximè, ut modò num. 10. dixi, est animadvertendum. Hinc meritò dicimus, non semper licitè Prælatos reservare omnes hos casus, quia Prælati in illis reservandis habere debet probabilitatem, ad subditorum suorum salutem, & utilitatem facere, illam omnium reservationem, quod certè non semper subditorum utilitati id convenire solet. Moneo tamen in Societate judicatum à Congregatione Generali fuisse, de Societatis bono esse, omnes reservare, quibus alii sunt superadditi, ut mox videbimus id quod non fuisse nimium, probat Suarez. a

13. Quaeres, Si ante hoc decretum erant alii casus in aliqua Religione reservati, talesne remansissent, etiam si de novo non fuissent à dicta Religione juxta hoc decretum reservati?

Respondeo probabilis, immò certum judicio, non remansisse. Pontifex enim voluit, ut in Religione non essent casus reservati, nisi juxta formam in hoc suo Decreto firmatam: At si illi antiqui remansissent, jam adessent casus reservati, & non juxta ejusmodi formam: ergo, &c. Vide id latè apud Juniperum. b

SUPER ILLUD NUMERI

Tertii.

Veneficia, & qua sequuntur.

14. Hic esset locus omnes prædictos undecim casus explicandi; sed quia non pauci Doctores satis dilucidè eos sigillatim explicant, supervacaneum judico, pluribus in his immorari. Hi autem Doctores præcipui

a Castrop. cipui sunt Castropal. a Faguadez, b Ju-
de Sacr. niper. c latissimè; Pellizzarius, d Bordo-
pan. Disp. nus. e

unica qu.
15. §. 2. à SUPER ILLUD NUMERI
num. 15. Quarti.

b Fagund.
præcep. Ec- Si aliquid aliud reservandum videbitur, fiat
cl. 2. li. 8. in Capitulo Generali, vel Provinciali
c. 4. & matura Discussionè, & con-
sequens. sensu, &c.

c In niper.
de casib. 15. Ex hac clausula, per quam in Capi-
reserv. 10. tulo Generali pro toto Ordine, & in Pro-
28 p. 3. vinciali pro Provincia reservari debet ali-
d Pelliz. quod aliud peccatum, præter undecim dicta,
17. 6. c. 1. (hæc enim quilibet Superior, etiam sine Ca-
à n. 21. pitulo, ut diximus, potest) clarè fit, Primò,
e Bord. 20. ut non possit in Capitulo Provinciali, etiam
1. à resp. cui præsideat Generalis, illud aliud reservari,
37. usque pro toto Ordine, quia tunc non est, nisi
ad 50. Capitulum Provinciale, quòd solum potest
reservare pro Provincia.

16. Secundò fit, ut nec possit in Capitulo
Conventuali unius Monasterii pro ipso uno
Monasterio, quia id non concedit Clemens,
cum requirit saltem Capitulum Provincia-
le; Sed quid? Poteritne in Capitulo Gene-
rali, vel Provinciali reservari casus pro uno,
vel duobus Monasteriis tantum? Re-
spondeo, posse, quia Pontifex solum præ-
cipit, ut reservatio fiat cum consensu Capi-
tuli Generalis, vel Provincialis, non verò,
ut semper fiat pro toto Ordine, vel tota Pro-
vincia, ita Delugo: f quidquid dicat Juni-

Delug. di. 20. de perus. g

pen. n. 17. Tertio fit, ut, quia prædicta refer-
44. citans vatio decernenda est à Capitulo, idèò ne-
Suarium. cessario debeat intervenire suffragium ma-
g. In niper. joris partis Capituli, secus Decretum Capi-
de cas. re- tuli non esset.

serv. p. 1. 18. Hic nota, in Societate nostra suffra-
d. 4. g. 3. gantes in Congregatione Generali se habe-
n. 4. re, ut se habet Capitulum Generale in aliis
h Suar. T. Religionibus.

4. de Re- Sed quid de Congregatione Provinciali?
lig. 17. 8. Id enim scire necessarium est, ut videamus,
lib. 2. c. 18. an Congregatio nostra Provincialis possit
n. 15. & pro sua Provincia reservare casus alios, præ-
ibid. 17. ter illos undecim? Respondeo, Negari me-
10. lib. 8. ritò à Suarez. h Ratio esse debet, quia Con-
c. 5. n. 4. gregatio nostra Provincialis non habet suf-

fragium, nisi consultivum, & Electivum
Procuratoris. At Clemens VIII. requirit Ca-
pituli consensum: Nomine autem Capituli
non intelligitur, nisi Congregatio Voca-
lium, habentium suffragium activum ad eli-
gendum Generalem, vel Provinciale,
quod nostra Provincialis Congregatio non
habet, habet ad eligendum Generalem Con-
gregatio Generalis.

19. Quarto, Quia requiritur matura dif-
cussio, & consensus, fit, ut quærere debeamus,
quidnam intelligatur per hæc? Sanè, per
Maturam discussionem intelligitur seria, &
diligens rei examinatio, Per consensum verò
non intelligitur solum Consilium, sed suf-
fragium majoris partis Capituli; id enim
significat illud Consensus Capituli, in hoc au-
tem differt obligatio faciendi aliquid juxta
Consilium alicujus, ab obligatione facien-
di juxta alicujus consensum; quòd satisfiat
priori obligationi, si petatur consilium,
sed sine obligatione illud sequendi; poste-
riori verò non satisfiat, per petitionem
solam consilii, sed oporteat, ut adfit al-
terius consensus, juxta quem fiat res. Debet
igitur in re nostra adesse matura conside-
ratio, & non consilium solum, sed assen-
sus.

Denique, Ne te prætereat, prædicta om-
nia, cum sint de solemnitate substantiæ ac-
tus, seu decreti, nisi ad unguem, servantur,
nullam fore, & irritam reservationem. Sed
adhuc.

20. Inquires Primò, Si Capitulum re-
servet aliquod peccatum, concedens illius
absolutionem Prælati localibus cum pote-
state, ut illam aliis delegare possent; poterit-
ne deinde Generalis, vel Provincialis, sine
consensu Capituli, à prædictis Prælati illam
rollere, vel limitare?

Respondeo, Non posse, quia hæc esse
nova reservatio facta sine Capituli consensu.
Ita docet ex Suar. Delugo. i

i Delu. loc.
nu. 43.

21. Inquires Secundò, An per hoc De-
cretum, in quo conceditur Superioribus,
posse reservare undecim dictos casus, restri-
cta iisdem sit potestas reservandi Censuras?
Pontifex enim loquitur solum de casibus,
deque his præcipit, ne sine Capitulo refer-
ventur alii, præter dictos undecim, de Cen-
suris ne verbum quidem.

Re-

Respondeo, Propter hanc rationem, non fuisse in Censuris restrictam Superiorum potestatem docuerunt Suarez, a & alii.
 a *Suar. 10.* Sed jam hodiè communiòs Doctorum
 3. in 3. p. d. sententia est, fuisse restrictam, & ita declarasse Sacram Congregationem, testantur
 n. 13. *29.* To. 4. de Diana, & Delugo locis mox citandis. Merito sane : quia secus eluderetur nimis clarè
 8. lib. 2. c. Decretum Pontificis : posset enim Superior
 18. nu. 17. sine Capitulo imponere Censuram, cui-
Castrop. de cumque casui, & deinde illam sibi servare,
poen. p. 25. quod esset, sibi reservare ealum contra Pontificis Decretum. Lege Juniper. qui rectè
 §. 1. nu. 6. responderi rationibus Suarii.
Pelliz. tr.
 8. c. 1. n. 6.

Atque hanc posteriorem sententiam in praxi esse excipiendam, ipsemet Suarez loco citato fateatur, dum ibidem dicto num. 13. ait, *Quamquam melius censuimus id non facere, nisi speciali Capituli consensu, ad omnem dubitationem tollendam.* Eamque absolute amplectuntur Thom. Sanch. Coriolanus, Peyrius, Megala, Molfes, Leo, aliique apud Juniper. b & Dianam, c adde, Avers. d & Delugo. e

b Junip. 1. Inquires Tertio. Potestne Capitulum Generale, non obstante dicto Decreto Clementis VII. reservare omne peccatum mortale inobedientiæ contra præceptum obedientiæ à Prælatiis impositum?
p. de casib. reserv. d.

Respondeo. Concedit Delugo de Poenit. d. 15. num. 47. quia, inquit, quamvis reservatione hac facta, possit Prælati prohibere præcepto Obedientiæ hoc, vel illud peccatum quodcumque seu omnia peccata, quæ sibi vellet reservare; & sic, quamvis sequerentur eadem inconvenientia, quæ dicta sunt sequi, si reservaret sibi censuras, tamen id sequeretur, ait, per accidens, & indirectè, quod nondum à Pontificio decreto vetitum est.

Sed ego valde dubito, An validè fieri id possit, quia clarè eluderetur mens Pontificis, nolentis tantam potestatem concedere Prælati sine speciali consensu Capituli circa hoc, vel illud peccatum reservandum, ut manifestè colligitur, notatque idem Delugo loc. cit. num. 46. ex verbis prædicti Decreti Clementis VIII. Quod si Congregatio Cardinalium modo allata solum declaravit de Censuris, certè idem declaravisset propter identitatem rationis, pura, ne eludatur mens Pontificis, si de dicto præcepto tam universali Obedientiæ interrogata fuisset.

SUPER ILLUD NUMERI Quinti.

Non liceat Superioribus subditorum Confessiones audire, nisi, vel reservatorum, vel spontè, aut proprio motu voluntium.

22. His, cum plana sint, nihil occurrat superaddere, nisi forte advertere illud, Spontè, quod non excludit inductionem alterius, & illud, proprio motu, quod dictam inductionem excludit. Cum igitur Pontifex loquatur sub disjunctione, non fiet in rigore contra Decretum, si quis confiteatur Superiori inductus, seu motus ab ipso, vel ab alio, sed non coactus. Monet tamen jure Suarez, f. ne timor aliquis, vel nimia persuasio tollat spontaneam poenitentis voluntatem.

SUPER ILLUD NUMERI Sexti.

Superiores deputent duos, tres, aut plures Confessarios, doctos, prudentes, &c. pro subditorum numero majori, vel minori.

23. Quinque hinc sese mihi offerunt difficultates. Prima, An Religiosus in differenter possit confiteri cum his pluribus constitutis Confessariis, modò uni, modò alteri, an potius, postro, quod unum elegerit, nequeat ad alium recurrere?

Respondeo, Hunc posteriorem modum docuit Suarez quem sequutus est Castrop. h sed jam cum gravissimis Doctoribus, ut habet Juniper. i & cum Quintanad. k ut certus, vel probabilior nobis est ille prior, & talis est praxis in Societate, quam Coriolanus tamen contrariam immeritò dicit esse Juniperus l ex Coriolano : sed fortasse, vel olim ante Decretum Urb. VIII. de quo m Quintanadventas, ita erat, vel in aliqua fortè Provincia. Ratio autem nostræ probabilioris sententiæ est, quia per posteriorem, vix consuleretur facilitati poenitentium, quam interdicis Pontifex. Meritò ergo P. N. Generalis, n sic respondit Provinciali Flandriæ 16. August. 1625. Secundarius 3.

Con-

Confessarius, licet non deberet habere jurisdictionem, nisi quando non potest haberi primarius, ad tollendos tamen scrupulos, intentio nostra est, ut, uterque plenam jurisdictionem habeat &c.

24. Secunda difficultas. An Superiores, dum jubentur, Confessarios duos, tres, vel plures juxta numerum subditorum deputare, possint nihilominus excedere hunc numerum, ita, ut legitime valeant in conventu parvo deputare tres, vel quatuor?

Respondeo, Valere, non est mihi dubium, quia ex una parte Pontificis intentio fuit, ut daretur facilitas poenitentibus; cui non obstat, immo faver major multiplicatio, & ex alia, Superior committendo uni, vel alteri suam potestatem, non privat se Jurisdictione, ut non possit aliis eamdem delegare. Delegabit autem, vel dando directe Jurisdictionem dictis Sacerdotibus, vel dando privilegium suo subdito, ut eligat sibi Confessarium, quem velit ex illis.

25. Hinc insurgit tertia difficultas. An Superior ita possit suam Jurisdictionem communicare praedictis excedentibus numerum, ut ii superadditi absolutam, & permanentem habeant Jurisdictionem? Respondeo. Suarez a (quem sequitur b Juniperus) propendet ad negandum; licet enim possit Superior pro una vice, seu ad aliquem actum deputare alios, non tamen (ait) permanentes, quia id esset contra regularem observantiam, & contra dispositionem Pontificiam. Addit, nec Superiorem posse concedere subdito, ut is sibi eligat Confessarium, quem voluerit, & quotiescumque voluerit.

26. Mihi haec doctrina sic absolute prolata videtur scrupulosa, & fortasse falsa. Prius, quia nimirum sine solido fundamento stringit Superiorum potestatem, adde, & poenitentium conscientias. Posterius, quia non video, unde facultas, quam habent Superiores in jure, delegandi suam Jurisdictionem Confessariis, restringatur. Pontifex enim in Decreto hoc solum jubet, ut Superiores deputent duos vel tres, &c. Non vero tollit, ut modò dixi, ut non possint plures. Pari modo, dum de reservatis Casibus Pontifex agens, subdit, ut dictis Confessariis deputatis detur à Superioribus potestas absolventi ab illis, quando casus occurrerit, positivam clausulam ponit, ut omnino tunc

Tamburinus de Sacramentis.

committatur talis potestas, non verò addit negativam, ut non possit alio modo universaliter committi, etiam antequam casus occurrat.

Melius igitur mihi arridet doctrina Quintanad. e qui agens de potestate concedenda circa absolutionem reservatorum, postquam probavit, Episcopos, & Praelatos Regularium posse eam generaliter concedere Confessoribus, ut absolvant, vel alicui subdito, ut absolvator, & postquam dixit, quoad Episcopos expedire, ut in locis suae Diocesis assignent aliquot Confessarios pios, & Doctos, qui absolvere valeant à reservatis, immò, aliquando id esse necessarium in locis, ubi non est Bulla Cruciatæ, vel non adfunt Religiosi privilegiati, qui possint à reservatis absolvere, sic addit de Religiosis:

27. Quoad Religiosos non ita facile hoc admitterem, immò absolutè negarem expedire (nota, expedire, dixit, non autem non posse, vel esse contra dispositionem Pontificis) cum semper intra domum habeant Praelatum, vel citò habituri sint, si forte mane, vel vespere absint, qui eam facultatem possint concedere, & strictius consulendum est pro respectu Religiosorum, quam Sacularium disciplina; At in aliquibus casibus existimarem, hanc generalem facultatem concedendam, nam.

28. Primum, Paterit Superior Confessario Ordinario illam concedere pro occasionibus, in quibus Superior, vel est occupatus, vel ipsi eundem est extra Urbem, & differri nequit Sacrificium, vel communio sine nota.

29. Secundò, In Conventibus paucorum Regularium expediet, ut Superior immediatus illam etiam concedat, ne, cum petitur, colligi possit, quisnam sit is, pro quo petitur.

30. Tertio, Etiam scrupuloso poenitenti aliquoties concedi oportet generalem facultatem, ne scrupulis angatur, existimans se sine licentia absolvi non posse, quia falso judicat se passum in reservata incidere.

31. Quarto, Pro aliquibus magnis festivitatibus ter, aut quater in anno, etiam forsitan concedenda foret, nisi in destructionem potius, quam in aedificationem vergere cogno, sceretur.

Hæc Quintanaduennas, ex quibus collige universalem regulam; Possè scilicet licentiam Generalem concedi ad absolutionem praedictorum Casuum reservatorum in Religione; immò, & aliorum Papalium

{ pro quibus tamen Superior potestatem delegare valet } posse, inquam, quories rationalibus causa adsit, per virum prudentem expendenda.

32. Quarta difficultas, quid significat illud aut plures pro majori subditorum numero. Duos enim sensus facere potest. Primum, ut in magno Monasterio sint plures, quam tres, nempe quatuor, sed ita, ut si adhuc notabiliter crescat subditorum numerus, non superaddatur quintus, sextus, & sic deinceps. Secundum, ut crescente numero subditorum, superaddatur tunc quintus, sextus, septimus, &c.

33. Hac in rememini, me legisse quemdam Doctorem, qui nunc in mentem non venit, docente in quocumque numerosissimo Monasterio ad summum quatuor Confessarios deputari posse. *a Quinta de poenit. sing. 29. n. 6.* *a* Quintanad. contra ait, autumatē Sapientes, non solum debere plures, & plures, deputari, sed ea proportione, addatur unus. Ex qua doctrina, ut vides, sequeretur in Monasterio centum Religiosorum, debere deputari decem Confessarios, & sic deinceps.

34. Certè neutra ex his sententiis placet: nam si maturo iudicio verba Decreti expendantur, invenies, & excedi numerum quaternarium posse, & non oportere multiplicari ad proportionem dicti denarii, sed debere fieri, quod utile, & bonum subditorum fore prudentia Superiorum iudicaverit. Illud notat idem *b* Auctor, privilegium, quod in nostris ordinationibus refertur, per quod non obligetur Societas præter Confessarium ordinarium, multiplicare alios, sublatum fuisse ab Urbano VIII.

35. Quinta difficultas. An in parvo conventu sufficiat unum Confessarium deputare? Respondeo. Suarez *c* alique docent, si conventus parvus sit, iudiceturque sufficiens unus Confessarius, unum sufficere, afferuntque duas rationes. Primam; quia non videtur Pontifex obligare ad plures, nisi sub conditione, si unus non iudicetur sufficiens. Secundam; quia in Monasteriis Monialium unus solet esse Confessarius, quando ille unus sufficiens existimatur. Ergo cur non idem dicendum sit de aliis Religiosis?

36. Mihi nullo modo hæc doctrina placere potest. Ratio ducitur à Decreto adeò diser-

tè præcipiente pluralitatem. Hæc sunt ejus verba. *Superiores in singulis domibus deputent duos, tres, aut plures: Si ergo Pontifex jubet duos, cur restringis ad unum?*

Hinc respondeo ad primam rationem, negando, Pontificem loqui sub conditione, & item negando, esse præsumendum, ipsam velle aliter, quam nos docemus; ubi enim clara lex est, locum interpretatio nullo modo reperit.

Ad secundam aio, esse magnam disparitatem; Nam Monialibus provisum fuit à Tridentino, ut ter in anno alius extraordinarius offerretur, quo remedio, quia carebant Religiosi, merito Clemens VIII. voluit saltem duos Confessarios in quacumque domo constitui, & ita, post hæc scripta, à me visus tenet Quinranaduennas *d* contra Suarez.

SUPER ILLUD EIUSDEM NUMERI Sexti.

Quibus Confessariis, etiam reservatorum Absolutio committatur, quando Casus occurrerit.

37. Si Petrus v.g. Religiosus, delicto reservato maculatus, absolutionem petit ab aliquo ex Confessariis deputatis, huic Confessario debet Superior concedere potestatem illum pœnitentem absolvendi, quando ipsemet Confessarius iudicat, sibi illam esse committendam: tunc verò sic iudicabit, quando nec damnum proximo, nec bono publico Religionis, nec ipsi pœnitenti ex ea absolutione timeri rationabiliter potest.

38. At verò, si dictus Petrus absolutionem hanc petat ab alio Sacerdote, seu Confessario ex non deputatis, non obligabitur Superior illi committere dictam potestatem. quia Pontifex loquitur solum de deputatis.

39. Scio, esse consilium omnino sequendum, ut etiam tum ejusmodi Sacerdoti (nisi valde sit ineptus, timeaturque rationabiliter malus eventus &c.) committatur, ne difficile sit remedium pœnitenti. Imò aliqui docent, debere saltem ex obligatione charitatis committi, præsertim si ejusmodi Sacerdos, quamvis non deputatus, talis sit, ut merito deputari possit.

Hæc

Hæc sunt facilia. Sed quid si Superior, quamvis deputatus Confessarius iudicet in Domino, sibi committendam esse potestatem absolvendi; ipse tamen Superior committere nolit? Id quod tyrannicum esse merito Suarez pronuntiavit a apud Quintanad?

a Quintanad loco cit. sing. 13.

40. Respondeo. Huic malo occurrit Decretum Urbani VIII. volentis, ut tunc, etiam repugnante Superiore, habeat Confessarius potestatem absolvendi; Urbanus enim post confirmatum Decretum, de quo loquimur, Clementis VIII. sic voluit, ut adderetur, sicuti habes in 4. b Tom. Bullarii, & refert idem Bull. mi. e Quintanad.

b 4 Tom. Bull. mi. e Quintanad. hi 273.

c Quina. de pen. sing. 11. n. 4.

Sanctitas sua deinceps declaravit, ut si huiusmodi Regularium Confessarius casus alicuius reservati facultatem petentibus Superior dare noluerit, possint nihilominus Confessarii, illa vice, penitentes Regulares, etiam non obtemperantes a Superiore facultate, absolvere.

didem loc. cit. n. 6.

41. Idem d Auctor loc. cit. cum aliis quibusdam putat, hanc facultatem etiam concedi Confessario, docto, & pio, qui est alias aptus, ut possit deputari Confessarius Regularium, quia inquit, sic præsumitur esse mens Pontificis: Id ego nequam admitto, quia, cum agimus de iurisdictione necessaria ad actum, non est satis qualisecumque interpretatio concessionis date. Neque dicas cum eodem, tunc adefelicentiam Pontificis de præfenti, nec solum rati habitionem de futuro, idque propter vitandum scandalum, & ne ipsius oves pereant. Ne hoc, inquam, dicas, nam sic recurrit ad aliud caput universale de vitando scandalo, & de rati habitione, id quod quantum se extendat alibi queritur, nos autem nunc loquimur solum, spectato hoc Urbani Decreto; quod cum clarè loquatur de Confessariis deputatis, non viderè, qua ratione hic Auctor velit ad deputabiles extendere.

42. Quæres, si idem dictus Petrus illa vice fuit sine consensu Superioris absolutus, modo dicto, a Confessario Deputato, qui usus est facultate sibi ab Urbano concessa, si, inquam, dictus Petrus iterum incidere in casum reservatum, possitne absolvi iterum a dicto, vel alio deputato Confessario; positus iisdem circumstantiis, ob quas

fuit prima vice absolutus, id est, quod prædictus Confessarius iudicet prudenter, dandam ipsi effelicentiam, quam tamen negat Superior?

43. Respondeo? Posse docet e Pellizzar. c. Pellizzari. adducens Dianam, Alfonso de Leon. Bardorum, & merito, quia in Decreto nulla particula taxativa adest, restringens ad unam tantum absolutionem. Et illud (illa vice) satis verificari potest, si significet illam vicem, quando ea facultate utitur. Cum igitur iterum casus idem occurrat, iterum dabitur eadem facultas absolvendi, si Superior modo dicto neget, atque ita, toties quoties.

§. III.

De Casibus Reservatis in Societate IESV.

1. Quoad alias Ordinum familias cognoscere quisque debet suo Superiori reservatos casus, ego hic solum indicabo de mea Societas ergo in Congregatione Generali, & reservavit illos undecim omnes, reservabiles per Clementem VIII. & insuper sequentes decem superaddidit, ut haberetur in eisdem Societatis Ordinationibus, qui sunt huiusmodi.

f In Ord.

I. Perjurium, & falsum testimonium in iudicio, vel extra.

nat. c. 7. de casib. re-

II. Furtum, & usurpatio alicuius rei contra devotum pauperis, in ea quantitate, qua efficiat ex. Congr. peccatum mortale.

General.

III. Lapsus carnis voluntarius, & quidquid est contra votum Castitatis, quod in actum ex. abis 67. ternum prodeat.

40. & 46. & 73.

IV. Inobedientia expressa, qua quis asserit, se nolle parere.

V. Seditio in Superiorem, & divisio a capite in grave nocumentum Societatis.

VI. Detractio fama, bonaque existimationis aliorum, & discordiarum seminatio inter fratres.

VII. Impedimentum, excludens a Societate, reticuisse in examine, vel in eo mentium esse, unde grave aliquod incommodum oriri possit.

VIII. Acceptio seu missio litterarum absque licentia expressa, qua scilicet acceptio, vel missio continent rationem peccati mortalis.